

ruhákat ígértek, hogy azután valamelyik határmenti városban helyezték el őket jó pénzért...

Különösen Galíciában és Bosznia-Hercegovinában dolgoztak erősen. Boszniába importáltak, míg Galícia az export forrása volt. Galíciában a leánykereskedők kijártak a befutó katonavonatokhoz és anyjukat ajánlották a katonáknak...

De itt a fővárosban is megtörtént egyszer, hogy az induló katonavonathoz két anya kivitte a leányát. Az egyik lehetett 15, a másik 17 éves. Egy tiszt megszólította őket:

– Kire várnak itt?

Az anyák felelték:

– A leányainkat hoztuk ki..., ha elvinnék őket... Nagy leányok már..., szépek... mit csináljunk velük?...

Persze a két anyát a leányaikkal együtt bevitték a rendőrségre, ahol a leányok elmondták, hogy már hetek óta ajánlják az anyjuk őket a katonavonatoknak... De még nem sikerült...

Azóta a két leány is persze már a leánykereskedők hálójába került...

*(Detektiv, 1921. szeptember 14. 37. sz. 4–5.)*

## M.: Uzsora és erőszak

„Respektálni kell őket, hogy önmagukat is respektálják!” – mondja helyesen Baráth Ferenc angol fordításában.<sup>26</sup>

Mód nélküli erőszak, bőrt lenyúzó uzsora, embertelen bánásmód, korlátok lerakása a szabad mozgás meggátlására, utak és utcák kijelölése, óráidők meghatározása semmiképpen sem azonosíthatók a mély tudású angol emberbarátnak a prostituákkal szemben elfoglalt álláspontjával.

Rendezni kell a prostitútiót, de nem a baromi emberkínzásnak főntebb idézett inhumánus eszközeivel, hanem a szabadság éltető melegével és annak feljűk irányzott sugaraival kell felvillanyoznunk a tespedt s az erkölcsi pusztulás örvényében fuldokló lelkek sokadalmait.

Tévednek azok, kik a kéjnőknek kijelölt helyre való koncentrálását, illetve magát a prostitúciónak meghatározott helyre való szorítását sürgetik.

<sup>26</sup> Az utalás a kötetben is szereplő Baráth Ferenc-írásra vonatkozik (*A prostitútió s befolyása a közegészségügyi állapotra*).

[...]

Törülni kell mindazon rendeletet, mely sértheti az egyént.

Törülni kell az óra-rendszert.<sup>27</sup> Különösen annak ily későre halasztását, mely csak a közrendőrök basáskodására nyújt alkalmat.

Fel kell osztani a kéjनोंket s őket szabadon engedni a város minden rétegében, tekintet nélkül utcára vagy kerületekre, mert csakis ez által lehet egy eredményes hajszát folytatni a *títkos* prostitúció ellen, mely a kéjनोंk elkülönítésével az általuk nem lakott vidékeken okvetlen felütné veszedelmesebb tanyáit. Szabadon és meglehetősen korán kell utcára ereszteni a kéjनोंket, mert csak ezzel lehet eredményesen s egyszer s mindenkorra útját vágni az aszfaltbetyárok tolakódásainak, kik látva ott magukhoz illő személyeket, valószínűleg nem kísérleteznének és inzultálnának tisztességes nőket.

[...]

Még csak néhány szót ama sokat hangoztatott megjegyzésekre, mely halált ordítva a magán-kéjनोंkre, ezekkel szemben a kényszer-bordélyok fennállásának szükségességét fejtegeti. Erre nézve megjegyzésünk az, hogy *orvosi vizsgálat szempontjából ajánlatos a kényszer-bordélyok engedélyezése, sőt indokolt lenne azoknak szaporítása*, azonban mégis nélkülözhetetlenek a magán-kéjनोंk, amennyiben igen sokan vannak, kik a kényszerbordélyokat a másokkal való találkozás miatt elkerülvén, ez utóbbiakat látogatják.

Ilyenek részben a nős férfiak, ilyenek a katolikus papok, kiket az átkos celibátus fennállása okozta természetellenes élet orgiákra s a prostituált nőkkeli gyakori érintkezésekre kényszerít.

[...]

Megkell szüntetni a még mindig uzsorának nevezhető óriási lakbért, melyel egy-egy ilyen leány naponként tartozik elszámolni szobaasszonyának.

Ennek megszüntetése az egyén megvédése lenne az uzsora szípolya ellen, mely viszont erkölcsi hasznot eredményezne, amennyiben nem kény-

27 Időszakonként rendeletekben igyekeztek megszabni a kéjनोंk szabadidejét vagy az utcán, illetve a köztereken és mulatóhelyeken való tartózkodását; így rendeletileg írták elő, hogy a kéjनोंk mennyi időt tölthetnek távol a bordélyházból, mennyit tartózkodhatnak az utcán, vagy hány óra után, vagy éppen előtt mehetnek ki kuncsaftot fogni, vagy milyen időszakban látogathatják a kávéházakat és a mulatóhelyeket. Az 1909-es budapesti szabályrendelet a prostitúcióról például a következőről rendelkezett: „47.§. – A kéjनोंk a nappali órákban magánosan és szabadon legalább három órai sétára naponként s ezenfelül hetenkint egy fél napra kimehetnek és e részben csakis annyiban korlátozhatók, hogy a kéjनोंk létszáma szerinti fele felváltva a bordélyban maradjon.

Minden kéjनों vallásának ünnepnapján vagy egyéb alkalommal is istentiszteleten való részvétel céljából a bordélyból szabadon távoznak és ebben a bordélytulajdonosnő által nem akadályozható.”

szerítené a kéjnt erkölcstelen, kihívó magaviseletre. Így vagy legalább is ehhez hasonlóan kellene rendezni a székesfőváros prostitúció-ügyét.

Védeni kell az erkölcsöket, valamint nem szabad pusztulni hagyni a mindenki által megvetett és megalázott nőt sem. Nem brutalitásra, nem is erőszakra, hanem tapintatra és nagylelkűségre van szükség, s ha ez a prostitúció ügyét intéző közegek kezében, de főképpen szíveikben nem hiányzik, úgy rövid idő múlva a belvárosnak legéhesebb és gyűlölködőbb háziurai is el fognak némulni.

*(Prostituáltak Lapja, 1899. augusztus 1. 1. sz. 1–2.)*

## Veszedeelmesen terjed a prostitúció

---

### **D[IÓSZEGHY]. M[IKLÓS].**

Budapest legélénkebb, legmozgalmasabb hivatalos helyisége az Ó utca 48. sz. alatt van –, az ERKÖLCSRENDÉSZETI KAPITÁNYSÁG. A folyosó, lépcsőház csak úgy hemzseg a sok kifestett arcú, rikító öltözködésű nőtől, kik hangos kiabálás, hancúrozó nevetés kíséretében várakoznak a hivatali szobák előtt. Mindegyiknek a kezében lóg az elmaradhatatlan széles retikül, amelyben gondosan őrzik igazolványi lapjaikat. A kacagó láрма csak akkor csillapul némileg, ha valamelyik rendőrtisztviselő áthalad a folyosón, ekkor hirtelen csend támad, az előbb még élénk, vigyorgó arcok alázatossá szelídülnek, nagy respektussal megvárják, míg az illető eltűnik valamelyik ajtóban, sőt ha a tisztviselő idősebb ember, akkor a régebbiek, a járatosabbak „kezet csókolom” szóval köszöntik. A kezdők, a fiatalok folytonosan ugrándoznak beszéd közben, el vannak telve a szabad és nem hétköznapi élet örömeivel, boldoggá teszi őket az „olcsón” szerzett pénz, a színes ruhák, a selyemhárisnya s egyéb toilettörömök, csak az öregek, a fonnyadtak szemében ül valami fakó bánat, valami kegyetlen sivársága a testi szépség korai elmúlásának, amely megértette az utcáknak e szomorú leányaival életüknek üres csillogását, a kérlelhetetlen véget: testük és lelkük korai elpusztulá-